

Μια άλλη πλευρά του εγκλήματος

Ευάγγελος Β. Τσακνάκης

Φοιτητική Εργασία (ΔΓΡ5380, ΕΑΠ)
Ελασσόνα, 6- 2018

Τον παρακολουθούσε ήδη από τη στιγμή που κατέβαζε τα ποτά το ένα μετά το άλλο, ενώ μιλούσε χαμηλόφωνα μ' έναν τύπο, ανταλλάσσοντας φωτογραφίες και κάποια παράξενα αντικείμενα. Έπειτα απομακρύνθηκαν μαζί και ο Δημήτριος, καθώς ήξερε που θα πήγαιναν, έφυγε πρώτος με το αυτοκίνητό του. Τους τελευταίους μήνες τον παρακολουθούσε τακτικά που επισκεπτόταν το ίδιο μέρος.

Αυτή τη φορά όμως δεν παρέμεινε μέσα στο αυτοκίνητο. Κατέβηκε, άνοιξε την πόρτα -όπως είχε κάνει τόσες πρόβες στο παρελθόν με αυτήν την πόρτα- και κρύφτηκε μέσα σ' ένα βαρέλι που βρήκε άδειο στη γωνία της αποθήκης. Μακριά από την είσοδο, περίμενε καρτερικά τον Μπιλ με τον φίλο του. Οι δύο άνδρες στάθηκαν στα κέντρο της αποθήκης και συζητούσαν για τις ποσότητες και για τα πρόσωπα που πουλήθηκε το εμπόρευμα. Η καρδιά του Δημήτριου χτυπούσε τόσο δυνατά που θαρρείς ότι θα ξεπεταγόταν από το στήθος του και τα μηνίγγια του βούιζαν σαν τον ήχο των δαιμόνων που μεταφέρουν τις ψυχές στον κάτω κόσμο.

- «Πάρε αυτά τα τρία κιλά, δώσε μου τις πέντε χιλιάδες που σου έδωσε ο Σεΐχης και να του πεις ότι θα περιμένει πολύ εάν ξανακάνει νούμερα», είπε ο Μπιλ.

- «Εντάξει», είπε ο άλλος κι έφυγε τρέχοντας.

Ο Μπιλ κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα μετρώντας τα λεφτά του και μονολογούσε για το πόσο άδικος είναι ο κόσμος και πως «ο δυνατότερος παίχτης επιβιώνει σ' αυτή τη ζωή». Ο Δημήτριος, που περίμενε αυτή τη στιγμή που θα έμενε μόνος του ο Μπιλ, όπως γινόταν κάθε φορά, είχε βγάλει τα παπούτσια του και μ' ένα σάλτο, αθόρυβα, κρύφτηκε πίσω από ένα βαρέλι, βλέποντας την πλάτη του Μπιλ. Ήταν πολύ σίγουρος γι' αυτό που ήθελε να κάνει. Έβγαλε τη ζώνη απ' το παντελόνι του, τη δίπλωσε και την κράταγε με τα χέρια του. Με ένα δυνατότερο σάλτο όρμηξε πίσω από την πλάτη του Μπιλ και αστραπιαία τύλιξε τη ζώνη, σφιχτά, γύρω από το λαιμό του, σωριάζοντάς τον ανάσκελα στο πάτωμα.

Ο Μπιλ που μετά βίας ανέπνεε δεν μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν ο Δημήτριος, αφού δεν τον ήξερε, αλλά και για ποιο λόγο του επιτέθηκε, αν και μπορούσε να υποθέσει χίλιους δυο λόγους, αφού είχε μέτωπα και μέτωπα ανοικτά. Για ένα πράγμα, όμως, ήταν σίγουρος: για τη συνέχεια.

Λίγο πριν χάσει εντελώς τις αισθήσεις του ο Μπιλ, ο Δημήτριος χαλάρωσε ελάχιστα τη ζώνη από το λαιμό

του, έβγαλε ένα μαχαίρι από την τσέπη και αφού χάιδευε το μέτωπο και τα μάγουλά του με τη μύτη του μαχαιριού, ο Δημήτριος σκεφτόταν τα χρόνια που πέρασαν και τα χρόνια που θα έρθουν. Πήγε είκοσι χρόνια πριν, το 1965, όταν ήταν δέκα χρονών και ο μικρότερος αδερφός του οκτώ. Όταν έπαιζαν ανέμελα στις γειτονιές του Γαλατσίου και ο μικρός έδειχνε τη μεγαλύτερη αδυναμία του στον Δημήτριο από τους τέσσερις αδερφούς που ήταν συνολικά. Ήταν ο ήρωας της παιδικής του ηλικίας και το πρότυπο στη μετέπειτα ζωή του. Τον θαύμαζε και τον αγαπούσε πολύ μέχρι που ο Δημήτριος στα δεκαοχτώ του σύναψε σχέση με την Κατερίνα, την οποία ο μικρός δεν συμπαθούσε ποτέ. Απομακρύνθηκε από την οικογένειά του και χανόταν στο Κέντρο της Αθήνας, ενώ για μέρες δεν έδινε σημείο ζωής. Κάθε φορά που πήγαινε στο σπίτι, ο μικρός φρόντιζε να αποφεύγει τον Δημήτριο και πολλές φορές κρυβόταν για να μην τον δει. Πάντοτε απαιτούσε να του δώσουν χρήματα και σε κάθε ευκαιρία αφαιρούσε από το σπίτι είτε μετρητά είτε κοσμήματα και αντικείμενα οποιασδήποτε αξίας.

- «Πού είσαι μικρέ; Για έλα εδώ τώρα που σε πέτυχα», φώναξε ο Δημήτριος τον αδερφό του σε μια συνάντηση που ο μικρός σίγουρα δεν περίμενε.

- «Παράτα με, δεν θέλω», του απάντησε, καθώς είχε γίνει κατακόκκινος σαν παντζάρι και το έβαλε στα πόδια.

Λίγες μέρες αργότερα, από τότε, τηλεφώνησε η αστυνομία για να γίνει η ταυτοποίηση του πτώματος. Ο Δημήτριος αναγνώρισε το πτώμα του αδερφού του στο νεκροτομείο. “Από υπερβολική χρήση ναρκωτικών, βρέθηκε σε ακαμψία στις σκάλες του σταθμού Λαρίσης”, του είπαν.

Ο Δημήτριος δεν είχε τραβήξει ούτε στιγμή το βλέμμα του από τα μάτια του Μπιλ που μία έδειχναν έντρομα και μία ικέτευαν. Έβλεπε στο πρόσωπό του όλους τους εμπόρους ναρκωτικών από τη μία και από την άλλη έβλεπε τον δολοφόνο του αδερφού του. Εξάλλου, ήξερε πως ο Μπιλ ήταν ο προμηθευτής του αδερφού του, αφού τους είχε δει που έβγαιναν από την ίδια αποθήκη. Σκεφτόταν ότι ο κόσμος θα γινόταν καλύτερος ή μάλλον καθαρότερος αν ξεβρόμιζε από τα αποβράσματα σαν τον Μπιλ. Έτσι κι αλλιώς, όχι μόνο δεν θα έλειπε από κανέναν, αλλά θα τον ευγνωμονούσε κιόλας αν ποτέ μάθαινε κανείς ότι ο έμπορος αυτός δεν υπάρχει πια και δεν μπορεί να βλάψει κανέναν.

- «Τί θέλεις; Λεφτά;», ρώτησε ο Μπιλ διακόπτοντας τις σκέψεις του.

- «Σίχαμα», απάντησε ο Δημήτριος και του κοπάνησε δυνατά το κεφάλι στο πάτωμα.

- «Τί θες; Γιατί το κάνεις αυτό; Ποιος είσαι;», ρώτησε ο Μπιλ με τρεμάμενη φωνή.

- «Πριν σε σκοτώσω, καθίκι, θα σε ρωτήσω εάν ήξερες τον Τάσο».

Ο Μπιλ τον κοιτούσε αμίλητος μέχρι που του ήρθε μια ανάποδη σφαλιάρα από το χέρι του Δημήτριου.

- «Μίλα ρε ζώο, τον Τάσο, τον Κόκκινο, τον ήξερες;»

- «Όχι», απάντησε ο Μπιλ, έχοντας καταλάβει πλέον ποιος θα μπορούσε να ήταν ο βασανιστής του.

- «Α, δεν τον ήξερες», ψέλλισε και άρχισε να τον χτυπά πιο δυνατά αφήνοντάς τον αναισθητο.

Του έβγαλε το παντελόνι και μ' αυτό του έδεσε τα πόδια. Με το πουκάμισο τού έδεσε τα χέρια πίσω από την πλάτη.

- «Άμα είναι να με σκοτώσεις, σκότωσέ με τώρα, μη με βασανίζεις άλλο», είπε ο Μπιλ μόλις συνήλθε, ξεσπώντας σε κλάματα που διακόπτονταν από οξύ βήχα.

Ο Δημήτριος σηκώθηκε γέμισε ένα μπιτόνι με καμένα λάδια από ένα βαρέλι και στάθηκε πάνω από το Μπιλ που έμοιαζε σαν πρόβατο που μεταφέρεται στο σφαγείο.

- «Συ ει ο Θεός ημών, ο καταβάς εις Άδην, και τας οδύναςλύσας των πεπεδημένων, αυτός και την ψυχήν του δούλου σου, Σώτερ, ανάπαυσον», έψελνε ο Δημήτριος, ραντίζοντας σταυρωτά με καμένο λάδι το ανήμπορο σώμα του Μπιλ.

- «Είσαι ψυχάκιας», αποκρίθηκε ο Μπιλ.

- «Και νυν και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν», συνέχισε ο Δημήτριος.

Τα μάτια του Δημήτριου σπινθηροβολούσαν καθώς τα κρατούσε ανοιχτά, χωρίς να τα ανοιγοκλείνει για ώρα. Ο Μπιλ έτρεμε ολόκληρος και έκανε σπασμούς, ενώ αρνιόταν πλέον να ανοίξει τα μάτια του.

- «Βλάκα, το μόνο που σου μένει τώρα είναι να εξομολογηθείς», του είπε ο Δημήτριος δυνατά με σταθερή φωνή, λες και πλέον δεν ήταν ο ίδιος άνθρωπος.

- «Δεν φταίω εγώ για τον Τάσο και για κανένα Τάσο. Αυτά είναι αδύναμα και από μαγκιά παίρνουν ουσίες για να το παίξουν μεγάλοι άντρες ή μεγάλες γυναίκες. Στο κάτω – κάτω οι οικογένεια από το κάθε ένα φταίει, κατάλαβες;» ούρλιαξε ο Μπιλ.

Ο Δημήτριος γέμισε ένα καπάκι με καμένο λάδι και γονάτισε αργά δίπλα στον Μπιλ, χωρίς να τραβήξει ούτε στιγμή το βλέμμα του από τα μάτια του θύματός του.

- «Λάβετε, φάγετε, τούτο μου εστί το Σώμα. Πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί το Αίμα μου», συνέχισε ο Δημήτριος με σταθερή φωνή, υποχρεώνοντας τον Μπιλ να το πιει».

- «Σκότωσε με ρε, σκότωσέ με», μονολογούσε ο Μπιλ, καθώς έφτυνε το λάδι, με μια φωνή που μετά βίας έβγαине.

Ο Δημήτριος κάθισε πάνω στον Μπιλ, πήρε το μαχαίρι από το πάτωμα και κάνοντας το σύμβολο του σταυρού

έψελνε «Ελέησον ημάς ο Θεός, κατά το μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου, επάκουσον και ελέησον. Κύριε ελέησον».

Ο Μπιλ, που είχε γουρλώσει τα μάτια του, έκλαιγε με λυγμούς και παρακαλούσε «όχι, όχι, όχι» μέχρι που ένωσε την μύτη του μαχαιριού στην καρωτίδα του. Ο Δημήτριος, χωρίς να διακόψει την ψαλμωδία, πίεζε το μαχαίρι αργά -πολύ αργά- μέχρι που το έμπηξε ολόκληρο στο λαιμό υποχρεώνοντας το θύμα να ζει την κάθε στιγμή καθώς λιγότευε η ζωή του.

Το αίμα του Μπιλ είχε απλωθεί στο πάτωμα και μετά από το τελευταίο τίναγμα του ποδιού του, ο Δημήτριος άρχισε να τεμαχίζει το πτώμα σε λίγα κομμάτια και τα τοποθέτησε στο βαρέλι με τα καμένα λάδια, τα οποία είχε μεταφέρει στην αποθήκη του ο Μπιλ από το συνεργείο αυτοκινήτων που διατηρούσε για να δικαιολογεί τα παράνομα χρήματα που κέρδιζε.

- «Και τώρα θα σου πω μερικά λόγια ακόμη Βασίλειε», μονολογούσε καθώς στράφηκε προς το διαμελισμένο πτώμα. «Δεν σε σκότωσα εγώ. Ήταν απόφαση του Θεού να πάψεις να ζεις. Η εντολή ήταν δική Του κι εγώ την εκτέλεσα. Θα είμαι ήσυχος τώρα, αλλά να ξέρεις όπου και όταν θα συναντάω αποβράσματα σαν εσένα θα εκτελώ τη Θεία εντολή με τον ίδιο ζήλο και το ίδιο πάθος. Και να είσαι σίγουρος ότι κανείς δεν θα μάθει ποτέ το χέρι του Θεού. Ποιος άραγε θα σε αναζητήσει εσένα και οποιονδήποτε άλλον όμοιό σου;».

Η ώρα είχε πάει πέντε το πρωί και ο Δημήτριος, απομακρύνθηκε από την αποθήκη. Το χιόνι είχε αρχίσει μόλις να στρώνεται και η μόνη ψυχή που θα κυκλοφορούσε, σκέφθηκε, θα ήταν αυτή του Μπιλ. Περιπάτησε μέχρι το αυτοκίνητο που το είχε αφήσει μερικά μέτρα μακριά και αφού έβγαλε το παντελόνι και το πουκάμισο που φορούσε, τα δίπλωσε και μαζί με το μαχαίρι και τα παπούτσια τα έβαλε σε μια σακούλα στο πορτμπαγκάζ. Έβαλε μια δεύτερη αλλαξιά που είχε και έφυγε από έναν δρόμο στην περιοχή της Λυκόβρυσης, αποκλείοντας το ενδεχόμενο να συναντηθεί με κάποιο άλλο όχημα. Εξάλλου, μεγαλωμένος στα βόρεια προάστια ήταν πολύ καλός γνώστης της περιοχής. Κοντά στη γειτονιά του, σ' έναν κάδο απορριμμάτων, άφησε τη σακούλα που περιείχε το πρόσφατο παρελθόν του.

Φτάνοντας στο σπίτι, η γυναίκα του τον περίμενε ξάγρυπνη. Είχε μια μεγάλη αγωνία γιατί η συμπεριφορά του άντρα της, τους τελευταίους μήνες, ήταν ασυνήθιστη και περίεργη γι' αυτήν. Ήταν παντρεμένοι περίπου επτά χρόνια και μόλις αντίκρισε τον Δημήτριο μπορούσε να αντιληφθεί ότι το αλαφιασμένο βλέμμα του πρόδιδε κάτι ασυνήθιστο γι' αυτόν. Χωρίς να ανταλλάξουν καμία κουβέντα, ο Δημήτριος πήγε στο μπάνιο, πλύθηκε και ετοιμάστηκε να πάει στο ναό για να τελέσει το μυστήριο της Θείας Λειτουργίας. Ήταν η εορτή των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.